

Dreapta învățătură de credință și de viațuire creștină – și rătăcirile vremurilor noastre.

Biblia întâi ori Biserica?

Sectarii susțin, cum de astfel au învățat dela protestanți, că Biblia este singurul izvor de credință și de îndrumare a vieții creștine. Și în afară de Biblie nu vor să mai cunoască nimic, nici Biserică, nici Tradiție, nici sfinti Părinți, nici dogme, nici canoane, cari rânduiesc credință și viața creștină. Oare Biblia să fie izvorul de începătură a Creștinismului?

Când și se pune întrebarea așa pe neașteptate, cum obișnuiesc sectarii, de trebuie să pui întâi Biblia ori Biserica, îți pare firesc lucru să pui mai întâi Biblia. Și nu este așa.

Domnul nostru Isus Hristos a îmbrăcat trup omenesc numai de dragul izbăvirii noastre. Întorcându-se iarășla Tatăl, după ce și-a plinit pe pământ misiunea, n'a lăsat omenirea fără povățitor. Trimînd pe Duhul sfânt a întemeiat Biserica, în care a rânduit povățitorii și păzitorii pe Apostolii săi. Această Biserică pe care o alcătuim noi toți credincioșii, căci așa spune Apostolul: „voi sunteți biserica lui Dumnezeu celui viu” [II Cor. 6, 16] această Biserică ea însăși este Impărăția lui Dumnezeu între oameni. Cunoscând Domnul firea omenească a întemeiat o Societate omenească, în care a rânduit conducătorii și condușii: „Să pe unii a pus Dumnezeu în biserică, apostolii, pe alții proroci, iară pe alții evangeliști, iară pe alții păstorii și dascălii spre desăvârșirea sfintilor [creștinilor], spre lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Hristos [I Cor. 12, 28; Efes. 4, 11–12].

Pe cei puși spre desăvârșirea creștinilor, pentru zidirea trupului lui Hristos, ale căruia mădularare suntem noi toți, pe cei puși și peste grijă slujbei și cărma în biserică, Domnul i-a investit cu puteri depline: „Datumi-să toată puterea în cer și pe pământ” [Mat 28, 13] precum m'a trimis pe mine Tatăl și eu trimit pe voi” [Ioan. 20–21]. Mergând învățări toate neamurile boțeazăndu-i pe ei... și învățându-i să păzească toate câte am poruncit vouă și iată eu cu voi sunt până la sfârșitul veacului [Mat. 28, 19–20]. Ori câte veți lega pe pământ vor fi legate și în cer [Mat 18, 18]. Cărora veți ierta păcatele se vor ierta lor și cărora le veți ţineea vor fi înțute”. Ioan 20, 23).

Aceste toate Domnul le-a rânduit prin *cuvântul* Său, *nu în scris*. Se găsesc scrise acum în Biblie așa răspicat cum le citiți aci, dar sectarii le restălmăcesc. Atunci încă când Domnul a investit cu putere de sus pe apostoli nu era nimic scris.

Nici n'a poruncit Hristos cuiva să scrie ceva. Biserica n'a fost întemeiată pe Biblie căci nu era. Nu era adecață Sf. Scriptură a Testamentului Nou, iară cea a Testamentului Vechi era numai umbra Legii, pe care o desăvârșește Hristos.

Biserica s'a întemeiat deci *nău pe Biblie, ci pe credință în Hristos*, mărturisită de apostoli și de credincioși, cari au primit propoveduirea lor.

Biblia, Sf. Scriptură a Testamentului Nou a fost scrisă mai târziu și mai mult întâmplat. Nici unul dintre sf. evangeliști n'a avut gândul să scrie tot ce a învățat și a lucrat Domnul în cei 3 ani pe pământ. Se vede acest lucru luminos din faptul că unul din Evangeliști scrie despre anume lucruri pentru anumiți cetățeni, altul despre altele pentru alii credincioși.

Sf. Matei a scris pentru Evrei, ca să le dovedească că Isus este Mesia, pe care ei n'au vrut să-l primească. Sf. Marcu a scris pentru creștinii din Roma, sf. Luca a scris lui Teofil celui puternic, iar sf. Ioan a scris pentru altă pricină, anume ca să dovedească dumnezeirea lui Isus, împotriva rătăcitorilor din acea vreme. Și evanghelia lui e scrisă pe la anul 100 după Hristos. Să nu se fi cunoscut dumnezeirea Domnului până n'a scris despre ea sf. Ioan? Așa ar fi dacă ar avea temei vorba sectorilor, cari nu cred în nimic în afară de Biblie.

Dar oare până să a scris cărțile Evangeliștilor și scrisorile Apostolilor ce a putut să fie? Din ce izvor se va fi luat învățătura de credință în lipsa Bibliei?

Și doar Biblia n'a fost din prima zi, carte încheiată cum o avem astăzi. Au scris Sf. Evangeliști, Matei și Ioan, după cum au auzit dela Domnul, ceilalți doi [Marcu și Luca] după cum au auzit dela Petru și Pavel. Sf. Pavel a trimis scrisorile sale din mai multe locuri și cără creștinii din multe cetăți. Tot așa întâmplat au scris Petru, Iacob și Ioan. Apoi nu era atunci tipar, ca acum. După scrisul lor au copiat alții. Ba unii fără să fie Evangeliști sau Apostoli, s'au apucat să scrie și ei despre Hristos și lucrul Lui în lume. Multe scrieri de acestea s'au răspândit printre creștini în veacurile dintâi. Printre ele multe și cu greșeli. Cine era să le rândue și să le aleagă pe cele vrednice de credință? Tot numai așezământul pe care l-a întemeiat Hristos spre ridicarea trupului Său: Biserica.

Și-au trecut multe veacuri până au putut fi alese numai căile cele vrednice de credință.

din căte s'au scris. Abia la anul 692, la sinodul Trulan. S'a hotărât definit rândul cărților nouului Testament, între cari abia atunci a intrat și Apocalipsa.

Ce săr fi făcut Creștinii din 7 veacuri, dacă nu aveau biserică și dacă nu primeau învățătura prin grăi viu din tată în fiu, adică prin tradiție? Căci Biblia n'au avut-o, așa cum dela descoperirea tiparului înceoace și-o poate cumpăra fiecare om.

Desigur nici Biserica n'a fost dintr-o înțelegere cum o cunoaștem acum. Dar și-mântă adevărului adus lumii de Hristos a fost aruncată, și ea a încolțit și a crescut, ocrotită de Duhul sfânt, care a fost trimis să cârmuiască Biserica, să învețe toate pe Apostoli și pe urmășii lor cu care împreună este Domnul „până

la sfârșitul veacului”, să le aducă aminte de toate, să-i povătuiască la tot adevărul și cele viitoare să le vestească lor [Ioan 14, 26; 16, 23].

Deci închiderea dreaptă este aceasta: *întâi a fost Biserica și Tradiția*, care s'a desăvârșit în cursul veacurilor, pe lângă cele ce cuprindeau cărțile scrise de sf. Evangeliști și Apostoli. Cărțile singurative ale Testamentului Nou au fost aranjate, cum le avem azi în Biblie, abia la sfârșitul veacului al 7-lea, tot de conducătorii Bisericii, adunați în sinodul trulan.

Acesta este adevărul: Biserica a fost întâi, ea a îngrădit de alcătuirea Bibliei și de păstrarea Tradiției sfinte și numai împreună păzesc adevărul credinței celei drepte, al ortodoxiei.

Să gătă carte „Oglinda inimii omului”.

Una din cele mai plăcute — și mai pline de putere — dintre cărțile scoase la „Lumina Satelor” a fost carte „Oglinda inimii omului”. E o carte ce a lucrat cu multă putere de trezire sufletească și a înrolat mii de suflete în Oastea Domnului.

Despre plăcerea cu care s'a cedit carte aceasta, dovedește și faptul că în mai puțin de doi ani, s'a tipărit și desfăcut în 20,000 de exemplare. Încă din vară n'am mai avut decât

un număr restrâns de exemplare, de aceea n'am mai putut-o trimite spre desfacere.

O vom tipări de nou în Tipografia „Oastea Domnului”, mai prelucrându-o pe unele locuri.

Când se va găta, vom da de stire.

Ceice și-au comandat-o la timp, bine au făcut.

Sunt pe gătate și alte cărți dela „Lumina Satelor”.

Oastea noastră crește.

Cucerincă părinte Trifă! Subsemnatul, acum de un an și jumătate de când cetește foaia Lumina Satelor și sf. Scriptură acum de patru ani, dar de când cetește foaia și cărțile dvoastre, mult mi s'au deschis ochii ceteștilui meu, luptându-mă contra păcătelor. În tot cursul anului trezent, înțind aici la noi adunară în dumineci și sărbători după masă și voind, mai departe să luptăm cu cățiva prietenii de aci dela noi și cu un frate delă Papu Ilarian, care acum a intrat și el în Oastea Domnului Isus Hristos, ca să luptăm mai deținute contra vrăjitoarelor noastre. Domnul eu noi în luptă cu ne să înainte.

Ioan Pocolea, pante ar, gr.-cat. com. Bărboși, jud. Turda.

Cucerincă părinte Trifă! Nă subsemnați declarăm înaintea lui Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și înaintea multor martori, căci prin mila lui Dumnezeu ne am hotărât de a nu mai trece pragul acelui nou cu fel de fel de păcate trupești și sufletești, ci voim să ne renastem din nou. A ne desărba de omul cel vechiu și îmbrăcându-ne cu omul cel nou; Domnul nostru Isus Hristos, rugându-vă a-ne înscrie și pe noi în Oastea Domnului nostru Isus Hristos.

Vasili Lupășeu și soția Ecaterina, Gh. Vasile Crășmarin, Păreschiva Vasile Floriștiianu, Gavril Toader Nireia, Ileana Toader Rașea, toți din com. Dolhasca, jud. Fălticeni.

Dile redactor părinte Mergănd la ostaia Domnului din satul nostru și cîtină scumpele și frumoasele cărți sunte cu îndrăznările cele mai bune pentru suflet de a merge pe calea pocăinții, am rămas foarte mulțumiti în inimile noastre. Și ni-am hotărât ca odată cu începerea anului nou să începem și noi o viață nouă căci până acum am trăit cu viață veche cu fel de fel de obiceiuri pagănești. Vă rugăm a ne primi și pe noi și a ne inscrie în rândurile Oastei Domnului nostru Isus Hristos pentru a lupta cu credință pentru Domnul până la moarte.

Neculai A. Marișel, Gh. I. Timofti și soția Ileana, Gh. D-tu Agaș și soția Profira, toți aceștia suntem din jud. Botoșani, plasa Frumuița, comuna Şendreni.

Subsemnați umblând mai multă vreme la adunările ostașilor Domnului și văzând căt de frumos să roagă și înaltă rugăciuni către atot puternicul Dumnezeu și măntuitorul nostru Isus Hristos ne-am hotărât și noi cu începere dela Anul nou să ne lăsăm de toate îspitele ce ne vin necontentit de la vrăjitoarul diavol.

De aceea prea cucerincia ta părinte sufletește! Ne-am rugă și noi subsemnați să binevoiți a-ne înscrie și pe noi în circul ostașilor Domnului.

Grigorie Chiss I. Grigore, Ion Vlad I. Daniș, Dumitru Lazaroi I. Vasile, Magdă Stefan I. Toader și Toma Ileana I. Vasile, toți din com. Sălistea de sus, jud. Maramureș.

Din Viețile Sfintilor bisericii ortodoxe

ceva din viața sf. Antonie cel mare, a cărui pomenire la 17 Ianuarie o serbăm.

Viața sf. Antonie — întemeitorul monahismului — este cunoscută din multele lupte ce le-a avut cu vrăjmașul diavol. Încă din tinerețele sale, sf. Antonie s'a retras din lume și a început o viață cu Domnul. Vrăjmașul diavol a căutat mereu să-l scoată din această viață dar n'a putut. Dăm mai jos cea dintâi luptă a sf. Antonie cu diavolul.

Încă de tinăr, Antonie petreceea într-o mare nevoiță și totuș iubitorii de bine văzându-l astfel, îl numeau iubitor de Dumnezeu.

Iar uritorul de bine și pizmătărețul diavol nu-l suferăa, văzând în tinăr o nevoiță ca aceasta. Ci cele ce a cugetat să facă, a început asupra acestuia să le aducă. Si mai întâiul să supără pre dânsul, ca din nevoițe să înceeteze, aducându-i aminte de avuții, de prietenia multora, de iubirea de argint, de iubirea de slavă, de dulceața desfășurării, și de celealte odihne ale vieții. Ii punea în minte și neputința trupului și lungimea vremii; și în scurt, mulțime de gânduri a ridicat în mintea lui, vrând să-l depărteze de la gândirea lui cea dreaptă. Iar după ce vrăjmașul să-văzut slabind în scopul lui și mai ales biruinse de iaria lui Antonie, și răsturnându-se de marea lui credință, și căzând jos prin rugăciunile acestuia cele dese; atunci dar, — biziindu-se pe armele sale cele necurate, adică plăcerile trupești, și cu acestea fălindu-se asupra celor tineri, — s'a apropiat de tinărul Antonie. Atunci, noaptea turburându-l, chiar cei ce-l vedea, simțea lupta ce era între amândoi. Căci acela și punea în minte gânduri întinute, iar el cu rugăciunile le răsturna pe acestea. Însă diavolul ca o femeie a voit să se închipuiască noaptea, și în tot chipul să-l urmeze și să amâgească pre Antonie; iar el de Hristos aducându-și aminte, și de bunurile date oamenilor printre anșul, stinge cărbunii înșelăciunile celui rău.

După aceea vrăjmașul și punea în minte placerea desmerdării; iar el asemănându-se celui mânos și scarbit, de îngrozirea focului și de durerea viermelui își aducea aminte, și pre acestea puindu-le în potrivă, rămâneau neatins. Si toate acestea se făceau spre rușinarea vrăjmașului, căci cel ce a socotit să se facă asemenea lui Dumnezeu, de un tinăr acum se bat jocarea; și cel ce se făcea asupra trupului și a săngelui, de un om ce purta trup se resturna. Căci îl ajuta Domnul, care a pur-

tat trup pentru noi, și trupului i-a dat biruința asupra diavolului; întru cât fiecare din cei ce cu adevărat se nevoesc, poate zice cu apostolul: *Nu eu, ci datorul lui Dumneazu care este cu mine.* Deci, mai pe urmă, dacă n'a putut necuratul să biruască pe Antonie nici printre aceasta, ci încă se vedea împins afară și scos din inima lui, scrăpând cu dinții, cu nălucire să arătat lui ca un copil negru. Apoi de și căzut, încă prin gânduri mai năvălea asupra lui; în urmări se își ascundea afară vicleanul, și glas omeneșc scoțând, zicea: „Pe mulți am amăgit, și prea mulți am surpat, și precum asupra multora am năvălit, astfel și asupra ta, dar în zadar, căci am slăbit“. Apoi Antonie, întrebându-l: „Cine ești tu, care grăbiști unele ca acestea cătră mine?“ acela îndată a răspuns cu glasuri jalmice:

„Eu sunt care am primit asupra-mi sarcina aprinderei trupului, și duhul desfrâñării mă numesc; pe căi voesc să fie înțeleși, i-am amăgit; pe căi i-am momit cu plăceri, i-am plecat mie; eu sunt, pentru care și prorocul mustătore pentru cei ce au căzut, zicând: De duhul desfrâñării v'aj amăgit; căci prin mine aceia s'au împedecat. Eu sunt care de multeori te-am supărat și de atâtea ori m'am răsturnat de tine“. Iar Antonie mulțumind Domnului și îmbărbătându-se, a zis cătră dânsul: „Deci, prea mult ești defăimat; pentru că dacă ești negru cu mintea, și neputincios ca un copil, apoi nici o grije nu am de tine d'aci înainte; căci Domnul mi este ajutor, și eu voi privi asupra vrăjmașilor mei“. Acestea au zind negrul acela, îndată a fu-

git, temându-se de cuvintele lui Antonie, și îmfricoșându-se, nu mai îndrăznea nici măcar să se apropie de bărbatul acesta. Aceasta a fost cea dintâi luptă a lui Antonie asupra diavolului dar mai vârtoș era ajutorul Mâ-

titorului; și această faptă de Domnul s'a isprăvit, care a osândit păcatul în trupul său, ca îndrepătarea legii să se împlinnească întru noi, cari nu umblăm după trup, ci după duh.

Bătrâni de altădată.

Când eram în școală satului, în fiecare Sâmbătă venea între noi, copiii, un bătrân. Pe umerii lui purta o pereche de dăsagi în care aducea fel de fel de buñătăți dela târg: covrigi, alune, stafide, smochine etc.

Intra în clasă — pe vremea aceea o singură sală de clasă era pentru toți copiii de școală — dădea bună ziua, își așeza încet dăsagii lângă catedră, cercând frumos îngăduință dela dacălul nostru să împără copiilor daruri și cuvinte de folos din înțelepciunea bătrânească.

— Tu, al cui ești, nepoate? întreba pe unul și pe altul.

— Al lui cutărică din Plopuri de aiurea, răspundeau, stând în picioare, copilul.

— Bun. Tatăl tău e om de isprăvă. Il văd regulat la biserică, sărbătoarea; și cel dintâi, așa cum auzit întâia dată: „Lasă copiii să vină la mine“, domnule învățător! Si toată viața am avut avut înaintea cugetului icoane de oameni neprihăniți, de oameni ai lui Dumnezeu.

Moș Matei s'a dus de mult întru cele veșnice, dar icoana lui a rămas împăturită în inima mea ca a întâiului cerchetător de comori sfinte, a întâiului „povătuitor pe cărăriile neprihăniiri“ (Proverbi 4, 11).

Si mă gândesc cu jale dacă bătrâni de azi mai iubesc sufletul copiilor spre a-i îndrepăta pe căile Domnului, ori ei însăși L-au perduț, în călătoria lor prin „târgul deșertăciunilor“.

I. Gr. Oprisan,

Publicăm cu drag acest preafrumos articol, aducând celor din „Oastea Domnului“ vestea de bucurie, că scriitorul I. Gr. Oprisan, a intrat în rândurile noastre, trimișându-ne următoarea miscătoare înștiințare:

Îubită frate în Domnul! Te rog fratește a mă înrol și pe mine sub steagul ce porți în numele Măntuitorului. Nădădușă să-ți tu, întră cîștigarea promisiunii „alergării“, soldat și tovarăș care să nu facă de rușine steagul sub care luptă ostașii Domnului.

A înțeles că toate forțele bune trebuie mobilizate pentru lupta cea de cucerire sufletească. Întru deo în rândurile ostașilor. Dă comanda și voi fi alături de acele suflete calde și împătoare. Ca purtător de cuvânt, prin viu graiu și prin scris, voi ridica pe metereze steagul stropit de lucrimile și rugăciunile ostașilor însoțit și după Iisus: marcelo nostru comandanț.

Cu frateșcă dragoste întră Măntuitorul:

I. Gh. Oprisan.

In foia „Oastea Domnului“ dăm amănunte mai pe larg despre această intrare.

Ce face o știre rea. Am scris că nu departe de Australia s'a scufundat un vapor englezesc cu multe bogății. În el se afla și două tablouri [icoane] foarte vestite, făcute de un pictor cu numele la Tongue. Când a venit vestea asta la Londra,

pictorul era în spital operat. De supărare a căpătat fierbințele mari și la câteva zile a murit. După moartea lui a venit o telegramă, care spunea, că tocmai lada în care erau tablourile lui, a fost adusă de valuri la uscat și tablourile nu s'a stricat.

Din istoria Bisericii creștine.

Ce înțelegem, când zicem sau scriem cuvântul „biserică”.

Vrând să arătăm istoria împărătiei lui Dumnezeu cea de pe pământ aşa cum s'au străduit oamenii să o înțeleagă și să o zidească în curgerea vremii, când lăsându-se căluziți de harul Duhului Sfânt, când uitând și ocolind acest har, — deseori vom folosi vorba „biserică”. Pentru iubitul nostru cetitor să poată cuprinde ușor celele vom spune, va trebui să-lămuri mai întâi cuvântul.

După omul a căzut în păcat și prin păcat în moarte, un dor nestins după mântuire creștea mereu în sufletul celor de pe pământ. Si atunci Dumnezeu a binevoit să ne descopere începutul pe înțelesul calea și rânduiala, pe care înăndu-le să putem ajunge la mântuire. Calea și rânduiala aceasta alcătuiesc legea Domnului, pe care oamenii sunt datori a o cunoaște, a o cinsti, a o ținea și face.

Toți căți cu toată inima lor se leagă a face acestea, adeca să cunoaște, a cinsti, a ținea și împlini neprefăcut și neschimbat legea Domnului, — alcătuiesc împreună o societate sfântă, care are de cap pe însuș marea Dumnezeu. [După cuvântul Sf. Scriptură: El e păstorul, iar noi turma cuvântătoare, care ne lăsăm dusă „la păsunea cea grăsă și la apa odihni“ și a păcii Ps. 22, v. 2]. Toți împreună formează „mireasa“ Domnului, Biserica lui Dumnezeu, Biserica cea vie, „căci voi [oamenii] suntem biserica cea vie a lui Dumnezeu“, ne învăță sfântul și marele Apostol Pavel.

Deci iată cel dintâi înțeles al cuvântului: biserică. Biserica este un așezământ al lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu lucrează mântuirea între oameni și venind ei cu învoieare, supunerea și împreună lucrarea oamenilor.

Voa sa, Domnul și-a descooperit pe rând, după cât poate oamenii prîncepe și făptui. Pentru a face cunoscută și-a ale bărbați luminați în chip desebit de putere. Duhul Sfânt, cari s'au numit sfinti patriarhi [Noe, Avram, Iacob și alții] sau sfinti proroci sau profeti [David, Ilie, Isai și alții]. Oamenii, cari au urmat legea Domnului descooperită de acești bărbați aleși ai Lui, au întruchipat Biserica Vechiului Așezământ sau a Vechiului Testament. De aceasta s'au înținut numai Evreii.

Biserica Vechiului Testament mai mult pregătise sufletele oamenilor pentru a putea primi înțeagă descooperirea voii lui Dumnezeu, înțeagă legea Lui, atunci când va trimite pe Fiul Său, pe Domnul nostru Isus Hristos. Acesta, când a fost trimis și a venit în lume, a și

spus: „N'am venit să stric legea, ci să o plinesc“ [Matei c. 5, v. 18], și toate „acestea le grăiesc, ca voi să vă mântuiți“, [Ioan 5, 34]. Așa dară înțeagă legea Domnului oamenii n'au cunoscut-o decât prin venirea Fiului Său, Cel unul născut. Ceice s'au legat cu tot sufletul lor să împlinească voia lui Dumnezeu aşa cum ne-a descoperești-o Fiul, se deosebesc mult de cei mai înainte de ei. Prin mila Celui de sus s'a întocmit aşadar pentru oameni un așezământ nou și mai deplin, o Biserică nouă, căreia i s'a zis a Noului Testament sau scurt Biserică creștină.

Dar mai vorbim și de biserică din Ierusalim, de biserică sau bisericile din Constantinopol, din Roma, din Rusia, din Brașov, Arad, Orade, din comuna cutare sau cutare.

Când zicem aşa, ne gândim la lăcașul de închinare, la Casa cea sfintă și sfântă a Domnului, în care ne adunăm ca să dăm mărire și mulțumită și să cerem Domnului cele de folos pentru sufletele și trupurile noastre.

Așadar când zicem „biserică“ putem înțelege un așezământ al Domnului, pentru ceice caută măntuire și fericire vremelnică și prin ea pe cea veinică și putem înțelege o casă, închinată Domnului pentru trebuințele sufletești ale noastre.

Se obiceinuște de mulți a se arăta deosebirea de înțeles și prin felul cum se scrie cuvântul. Când scriem Biserică [cu literă mare la început] înțelegem așezământul, când se scrie biserică [cu literă mică] se înțelege Casa Domnului.

In legătură cu această lămurire a cuvântului „biserică“, găseșc că e de folos să mai stim ceva.

După cum împărăția lui Dumnezeu este în cer și pe pământ, — și așezământul Său prin care ni se lucrează mântuirea cu harul cel de sus și cu a noastră bună voință, adeca biserică, încă este în cer și pe pământ. In cer o alcătuiesc sufletele tuturor dreptilor și ale sfintilor, căci cu vrednicie trăind pe pământ cu vrednicie s'au mutat și la cer. Această biserică se bucură pururea de față. Domnului și de acolo vechiază asupra bisericii celei de pe pământ și se roagă Domnului ca să ne ajute și nouă și ne face vrednică să ajungem cu ei laolaltă. Biserica aceasta din cer se numește Biserică triumfătoare [biruitoare, sau glorioasă], iar cea de pe pământ se numește Biserică luptătoare [se înțelege luptătoare pentru a

duce biruința Domnului în lume și astfel a întemeia împărăția Lui între oameni].

Biserica luptătoare are în frunte pe preoți, cari au datoria a chivernisi și împărtăși tainele cele sfinte și prin ele harurile Duhului Sfânt și a învăța cuvântul lui Dumnezeu. Preoți laolaltă [se înțeleg aici și episcopii și preoții și diaconi] întruchipează deci Biserica învățătoare. Creștinii având marea datorie de a asculta și urma cele ce

preoții le scoț din Sfintele Scripturi după cuvântul Domnului, — întruchipează Biserica ascultătoare. Si numai amândouă împreună pe cea luptătoare. Atât Biserica creștină luptătoare [cea de pe pământ] cât și cea triumfătoare [cea din cer] are de cap, de conducător pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Cel care le-a și întemeiat.

El fie slăvit în veci în Biserica Sa! Gh. Maior.

Clopotul de rugă sună.

Clopotul de rugă sună
Și pe credincioși adună
La local de închinare.

Hai și noi să ne grăbim
În Oastea Lui să-și preamărim
Pe prea bunul Dumnezeu.

Doamne ţie-Ti mulțumim
Din inimă Te mărim,
De atâtaia mii de ori.

Drag omule roșagă-te
Din păcate scoală-te
Sufletul să-ți curățești.

Uită-te la porumbel
Vezi că e de frumosel,
Vezi ce bine se îngrășește.

Trupul nu și-l murărește
Dela astă mici păsturi
Să iai și tu 'nvățături.

Haideți frațe nohărește
Legea ca să o 'ntărim,
Si Domnului să-i slugim.

Ca să fim adeverați
Creștinii buni și luminati.
Mihai Popovici, ostaș în Oastea
Domnului, Salonta.

Alte daruri de 2000 Lei pentru Tipografia „Oastea Domnului“.

Domnul ne trimite din toate pările ajutor și încurajare pentru lucrarea cea nouă în care am intrat cu Tipografia Oastea Domnului. Am mai primit daruri dela:

Din Bucovina am primit un dar de 1000 Lei, însoțit de următoarele cuvinte:

Bunule părinte Trifa! Trimit și eu în zestre pentru „Mireasa vîntului“ una mie (1000) Lei și îl doresc un an bun și cu noroc să atragă în ajutorul lui Dumnezeu toată lumenul la cuvântul și care cuvânt se audă în toată țara astă cum se audă tunetul lui Dumnezeu primăvara când ne dărăște ploaia.

Zapăfan Constantin, com. Argel, jud. C-Lung, Bucovina.

Dela București ne-a sosit un dar de 500 Lei, însoțit de următoarele cuvinte:

Cucernice părinte Trifa! Eu subsem-

natul vă trimet cinci sute (500) lei pentru Mireasa Vîntului ca un dar de ajutor.

Rugăm pe Tatăl cereșt că să dea puțere la această Mireasă a vîntului să joace hora luminei și a unirii în toate sufletele mari și mici ale neamului nostru românesc și creștinesc. Tatăl cereșt să vă fiină deplin sănătos intru mulți ani.

A. Voie, Șo. Viilor Nr. 83
București (jud. Ilfov).

Dela America am primit două daruri dela:

Avisalom Hărăbală, Garrett
Indianapolis, Lei 340.

Vlăsiei Șerban Garrett India-
nopolis, Lei 291.

Alte daruri se află publicate în foaia „Oastea Domnului“.

Dăruitorilor, le trimitem și din acest loc mulțumirile noastre, rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească darul lor cu dar și binecuvântare de sus.

In jurul crizei financiare

pentru rata a doua a împrumutului extern nici un ban.

Precum se știe, guvernul actual a făcut un împrumut extern, din care tranșa [rata] primă a venit în țară [dar, vai, n' am simțit-o]. Acum era rândul pentru tranșa a doua a împrumutului extern. Dar se audă că finanța internațională, nu vrea deocamdată să ne mai dea nimic.

Față de stările politice din țară noastră, finanța internațională zice: nici un ban pentru tranșa a doua a împrumutului extern.

Una din pricinile crizei finanțare e tocmai faptul că nu

vine capital străin în țară, iar capitalul nu vine pentru stările noastre politice. Partidele noastre politice se sapă orbește unele pe altele. Când erau liberalii la putere, național-țărănișii strigau că vor schimba tot ce vor face, iar acum liberalii spun acest lucru... într'o vreme când abia răsuflăm de sub greutatea crizei.

Iată ce ne face politica de partid; își bate joc de suferințele poporului.

Până când ??